

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 24CoE/35/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8710212907
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Morozová Nemcová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8710212907.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Morozovej Nemcovej a sudcov Moniky Tobiašovej a JUDr. Mariana Hoffmanna, PhD., v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti povinnému A. M., nar. XX.XX.XXXX, W., R. XX, o vymoženie sumy 1 036,13 EUR s prísl., o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č.k. XXEr/XXX/XXXX - 45 zo dňa 11. augusta 2015 takto

rozhodol:

Návrh oprávneného na prerušenie konania z a m i e t a.

Uznesenie súdu prvej inštancie vo výrokoch o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie ako exekučný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Rozhodnutie o trovách vylúčil na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie. Štvrtým výrokom vyslovil, že dorúčením písomného oznámenia Združenia na ochranu finančného spotrebiteľa OFS, Petzwalova 12, Nitra zo dňa 15.08.2011, o tom, že vstupuje do exekučného konania vedeného na Okresnom súde O. pod sp. zn. 10Er/559/2010 ako vedľajší účastník na strane povinného, nenastali účinky vzniku vedľajšieho účastníctva tohto subjektu a ďalšie podania tohto subjektu sa preto odmietajú, s odkazom na § 37 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku, § 93 ods. 1, 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.). Exekučným titulom vo veci bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. zo dňa 23.07.2010 sp. zn. SR XXXXX/XX, pričom nárok oprávneného vychádza zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX uzavretej medzi oprávneným a povinným. Výrok o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie exekučný súd odôvodnil § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2, § 57 ods. 1 písm. g/, § 58 Exekučného poriadku, § 103 O.s.p., § 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch príslušnými ustanoveniami Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica Rady“), opierajúc sa rozhodnutia Súdneho dvora ES vo veci C-243/08 Pannon GSM Zrt., C-40/08 Asturcom, C-168/05 Mostaza Claro a C-240/98 Océano Grupo Editorial, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/245/2010 a stanovisko spoločného rokovania občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.9.2010. Exekučný súd dospel k záveru, že medzi zmluvnými stranami, oprávneným v pozícii dodávateľa služby (úveru) a spotrebiteľom, príjemcom služby, ide bezpochyby o vzťah spotrebiteľský a uzavretá úverová zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy. Právomoc rozhodcovského súdu bola založená formulárovou rozhodcovskou doložkou upravenou vo všeobecných obchodných podmienkach, exekučným súdom vyhodnotenou ako nekalá zmluvná podmienka spôsobujúca značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, povinného. Rozhodcovská

doložka, znemožňujúca voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie prípadného sporu všeobecným súdom, nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a povinný nemal možnosť predložené zmluvné podmienky neprijať, resp. zmeniť ich obsah. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Vyslovenie neprijateľnosti rozhodcovskej doložky má za následok jej neplatnosť § 53 ods. 5 OZ, čoho dôsledkom je, že rozhodcovský súd nemal platne založenú právomoc prejednať spor a ním vydaný rozsudok nie je spôsobilým exekučným titulom. Dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom teda viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. OZ a Smernice Rady. Na základe týchto skutočností súd konštatoval rozpor predloženého exekučného titulu so zákonom, čoho dôsledkom je, že výkon exekúcie nemožno nariadiť.

2. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal, že exekučný súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, účastníkovi konania svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, nedostatočne zistil skutkový stav, lebo nevykonal náležité dokazovanie, vec nesprávne právne posúdil. Okrem iného uviedol, že exekučný súd nie je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodcovských rozsudkov a ich vecnú správnosť a nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutia predkladané ako exekučný titul. Porušuje tým zásadu rovnocennosti, právnej istoty a pripúšťa rozdielny postup súdov v prípadoch rôznych exekučných titulov. Účastník rozhodcovského konania má v zmysle príslušných ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní právo domáhať sa preskúmania rozhodcovského rozsudku na príslušnom súde a domáhať sa jeho zrušenia, preto by exekučný súd nemal nahrádzať možnosti dané účastníkovi v zmysle tohto zákona. Nesúhlasil ani s posúdením zmluvy o úvere ako zmluvy uzavretej podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie porušil procesné práva oprávneného, keďže mu nebola daná možnosť reagovať na postup súdu, ktorým došlo k opätovnej revízii exekučného titulu a následnému zastaveniu konania, čím mu tak bola odňatá možnosť konať pred súdom, vyjadriť sa vo veci a predkladať dôkazy. Exekučný súd prvej inštancie podľa názoru oprávneného nepostupoval správne, keď posúdil rozhodcovskú doložku ako nekalú zmluvnú podmienku bez toho, aby túto skutočnosť namietal povinný, resp. bez toho, aby súd sám vyzval povinného, či mieni namietiť určité zmluvné podmienky. Trval na tom, že uzavretá rozhodcovská doložka je platná, a teda právomoc rozhodcovského súdu bola bezpochyby daná. Keďže vo veci už došlo k vydaniu poverenia, súd týmto overil platnosť exekučného titulu a jeho súlad so zákonom v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pričom od vydania poverenia nedošlo k žiadnej zmene skutkového stavu, čo by mohlo mať za následok zmenu postoja súdu. Na rozhodnutie exekučného súdu o zastavení exekúcie preto nebol daný žiaden zákonný dôvod.

3. Spolu s podaním odvolania podal oprávnený návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), v znení účinnom v čase podania odvolania; od 1.7.2016 ustanovenie § 162 ods. 1 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a súdu predložil prejudiciálnu otázku.

4. Vo vzťahu k tomuto návrhu oprávneného je potrebné poukázať predovšetkým na to, že v predmetnej veci nebola exekučným súdom aplikovaná európska právna úprava, ale bolo rozhodované výlučne na podklade vnútroštátnych právnych predpisov, príslušných ustanovení Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka. Navyše, je vecou výlučne vnútroštátneho súdu posúdiť, či je v danej veci dôvod na prerušenie konania a podanie prejudiciálnej otázky. Účastník môže také prerušenie navrhnúť, ale súd nie je povinný návrhu vyhovieť. Tento procesný postup závisí výlučne od úvahy súdu, či požiada Súdny dvor EÚ o vyriešenie predbežnej otázky, a preto nemôže byť automaticky vyvolaný podnetom či návrhom účastníka. Tento návrh na prerušenie konania preto odvolací súd zamietol.

5. Zároveň podal oprávnený návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. (teraz § 162 ods. 1 písm. b/ CSP), na podanie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky na začatie konania o súlade ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky pre rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery subjektov práva v právny poriadok. Oprávnený v ňom poukázal na to, že je otázne, či je opakovaný revízny prístup exekučného titulu bez časovej limitácie v priebehu exekučného konania v súlade s princípom právnej istoty.

6. Vo vzťahu k tomuto návrhu odvolací súd konštatuje, že podľa § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku súd (súd prvej inštancie konajúci ako exekučný súd) preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku.

7. Citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zakladá zodpovednosť exekučného súdu za vykonanie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže jeho vydanie musí byť výsledkom náležitého preskúmania jednak exekučného titulu, jednak žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie a to z hľadiska ich súladu so zákonom, teda zákonmi všeobecne, a to práve za účelom ochrany práv na exekúcii zúčastnených osôb zo strany nezávislého a nestranného súdu. V zverení takejto právomoci súdu odvolací súd nevidí žiaden rozpor alebo nesúlad § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1, veta prvá, Ústavy Slovenskej republiky. Opätovné preskúmanie prípustnosti exekúcie, proti čomu odvolateľ namieta, pritom umožňuje nielen § 44 ods. 2, ale tiež § 57 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 58 ods. 1 Exekučného poriadku. Dokonca už aj samotný Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že exekučný súd je oprávnený rozhodovať o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z uvedeného vyplýva, že exekučný súd v priebehu celého exekučného konania ex officio skúma, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 425/2011 z 29.9.2011).

8. Keďže odvolací súd nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis (t.j. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, veta prvá a druhá), ktorý sa týka danej veci, je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, neboli tak splnené podmienky, aby bolo toto exekučné konanie v zmysle návrhu oprávneného v súlade s postupom podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP prerušené a vec postúpená Ústavnému súdu Slovenskej republiky na zaujatie stanoviska. Odvolací súd preto tento návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ CSP rovnako zamietol.

9. Vo vzťahu k výrokom, ktorými bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená, odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní oprávneného podľa § 34 CSP, v súlade s § 470 ods. 1, 2 CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa § 379 a § 380 CSP v spojení s § 9a Exekučného poriadku, účinného do 31.03.2017, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 CSP a contrario a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

10. K odvolacej námietke, že exekučný súd nemá zo zákona oprávnenie skúmať exekučný titul odvolací súd poukazuje na predchádzajúcu argumentáciu a uvádza, že exekučný súd je podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o.i. oprávnený a zároveň povinný skúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Súd neskúma vecnú správnosť vydaného rozhodcovského rozsudku, ale jeho zákonnosť, t.j. či neexistuje taká relevantná okolnosť, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný (obdobne tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2011).

11. Možnosť prelomenia materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku je riešená v § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktorým je jednoznačne daná možnosť exekučného súdu zastaviť exekúciu, resp. zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, napriek právoplatnému rozhodcovskému rozsudku, ak má nedostatky uvedené v § 40 písm. a/, b/ tohto zákona, resp. ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Uvedené ustanovenie podľa súdnej praxe umožňuje zastaviť exekúciu, resp. zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj pokiaľ ide o plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok.

12. V prvom rade odvolací súd konštatuje, že exekučný súd správne posúdil vzťah oprávneného, poskytovateľa úveru a povinného ako vzťah spotrebiteľský. Oprávnený ani v podanom odvolaní nijako tieto závery exekučného súdu nespochybnil. Odvolací súd preto v tomto smere odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia a na konštatovanie, že uzavretá zmluva o úvere spolu so všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to

predovšetkým vo vzťahu k rozhodcovskej doložke, z ktorej konajúci rozhodcovský súd vyvodil svoju právomoc konať vo veci.

13. Dôvodom pre zastavenie exekúcie bolo, že exekučný súd vyhodnotil rozhodcovskú doložku obsiahnutú v bode 15/ Všeobecných podmienok poskytnutia úveru ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v zmysle § 53 ods. 1 OZ, pričom jej cieľom má byť obídienie právnych predpisov chrániacich práva spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka ako súčasť obchodných podmienok je súčasťou formulárovej zmluvy, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používal v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Povaha zmluvy je adhézna, t.j. spotrebiteľ ju mohol iba prijať ako celok alebo ju odmietnuť. Podstatou individuálne nevyjednanej zmluvnej klauzuly je skutočnosť, že bola vopred dodávateľom naformulovaná bez možnosti zmeny obsahu druhou zmluvnou stranou, čo zakladá jej neplatnosť.

14. Na doplnenie argumentácie odvolací súd poukazuje na § 4 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní, podľa ktorého rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli.

15. Je zrejmé, že rozhodcovská doložka v prejednávanej veci nebola uzavretá v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní, pretože nebola dodržaná jej písomná forma. Je teda neplatná. Podmienku písomnej formy nespĺňa formálny odkaz v Zmluve o úvere na Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré sa nachádzajú na osobitnom dokumente, pričom rozhodcovská doložka tak netransparentne splýva s ostatnými všeobecnými zmluvnými dojednaniami formulárovej úverovej zmluvy. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom oboma zmluvnými stranami alebo vo vzájomných výmenných listoch, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Úprava formy rozhodcovskej zmluvy podľa § 4 je striktná, bez možnosti extenzívneho výkladu (porovnaj tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 245/2010). Z obsahu spisu a z formy zmluvy o úvere vyplýva, že táto nespĺňa zákonné náležitosti. Zmluva neobsahuje zmienku o výslovnej dohode strán o riešení prípadných sporov formou rozhodcovského konania, nedošlo k podpisu všeobecných podmienok poskytnutia úveru zmluvnými stranami, ani k individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej doložky. Skutočnosť, že zmluvné podmienky ako celok sú vopred pripravené a spravidla ich nemožno meniť individuálnym dojednaním, nepochybne svedčia o tom, že povinný ako spotrebiteľ nemal možnosť rozhodcovskú doložku dojednať individuálne a s primeranou starostlivosťou zväžiť dôsledky tohto úkonu. Navyše, z obsahu spisu, formy všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré neboli povinným osobitne podpísané, ani nijako nevyplýva, že by mali zaväzovať práve tohto účastníka zmluvného vzťahu, tu povinného.

16. Ak má byť rozhodcovská doložka právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo konkrétna voľba znamená (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6M Cdo 9/2012). Kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú rozhodcovskú doložku je nepochybne forma uzavretej zmluvy o úvere ako aj rozhodcovskej doložky - typová zmluva s rozhodcovskou doložkou, ktorá tvorí súčasť všeobecných podmienok poskytnutia úveru, pričom zmluva je predložená povinnému bez možnosti zmeny obsahu, bez možnosti rozhodcovskú zmluvu neuzavrieť. O neprijateľnú zmluvnú podmienku vo vzťahu k rozhodcovskej doložke ide aj vtedy, ak spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, ale ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený nezvratne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. Pokiaľ ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú doložku, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože rozhodcovské žaloby podávajú spravidla veritelia. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje práva, využíva spravidla pre neho transparentný štátny súd. Odvolací súd poukazuje na to, že spotrebiteľ, ktorý by sa rozhodol individuálne vyjednať rozhodcovskú zmluvu, resp. rozhodcovskú doložku, by aj reálne rozhodcovské konanie využil; inak by jeho individuálne vyjednanie nedávalo zmysel. Potenciálny prospech pre spotrebiteľa by mal byť zmyslom osobitného vyjednania konkrétnych zmluvných podmienok. Spôsob, akým je v tomto a v obdobných prípadoch rozhodcovská zmluva resp.

doložka predložená spotrebiteľovi, je skôr o nevhodnom spôsobe predloženia zmluvných podmienok, vo vzťahu ku ktorým oprávnený sledoval ich vylúčenie spod režimu súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok. Takýto postup predstavuje nekaloobchodnú prax podľa § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Rozhodcovská doložka uzavretá v takejto podobe je zároveň v rozpore s ústavným právom osoby na súdnu ochranu.

17. Cieľom uzavretia rozhodcovskej doložky je dosiahnuť prejednanie prípadného budúceho sporu rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorého zmluvné strany platne delegujú právomoc. V porovnaní s ostatnými zmluvnými podmienkami je však význam rozhodcovskej doložky osobitný, pretože pri vzniku sporu určená súkromná osoba rozhodne o právach a právom chránených záujmoch sporových strán s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Ak rozhodcovská doložka vyžaduje od spotrebiteľa povinnosť podrobiť sa arbitráži, nie je možné jej záväznosť s odkazom na ochranu práv spotrebiteľa akceptovať. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/ OZ nie je o možnosti výberu medzi štátnym a súkromným súdom, ale predovšetkým o dôsledkoch, ktoré zakladá, t.j. či doložka nenúti spotrebiteľa podrobiť sa arbitráži. Povinná ako spotrebiteľ nemá na výber, ak bude žalovaná na rozhodcovskom súde.

18. Podstatnou črtou formulárových spotrebiteľských zmlúv, resp. všeobecných obchodných podmienok je, že pri uzatváraní zmluvného vzťahu sa nemenia, sú všeobecné a záujemca o službu tieto podmienky prijme alebo ich odmietne a zmluva nevznikne. Predovšetkým v tom spočíva faktická nerovnosť zmluvných strán. Formulárová rozhodcovská doložka, ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby sa podrobil rozhodcovskému konaniu, navyše na geograficky neprijateľnom mieste, spĺňa charakteristiku nekalej zmluvnej podmienky. Tento záver podporuje tiež stanovisko Súdneho dvora ES vo veci C-243/08 zo dňa 4.6.2009 Pannon GSM Zrt. c/a Erzsébet Sustikné Györfi, na ktoré odkázal tiež exekučný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia. Rovnako je možné takúto zmluvnú podmienku považovať za uzavretú v rozpore s dobrými mravmi, čím je daná jej neplatnosť podľa § 39 OZ (IV. ÚS 55/2011, IV. ÚS 60/2011) a je tiež v rozpore s generálnou klauzulou podľa § 53 ods. 1 OZ, s odkazom na § 53 ods. 5 OZ, podľa ktorého neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Je tak zrejmé, že v čase uzavretia zmluvy medzi oprávneným a povinným mal oprávnený ako dodávateľ služby zákonom explicitne zakázané dojednávať v typových zmluvách podmienky spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

19. Je nepochybné, že rozhodcovská doložka nedohodnutá individuálne zo strany spotrebiteľa, ale vnútená spotrebiteľovi spolu s podpisom zmluvy o úvere ako súčasť všeobecných obchodných podmienok je neplatná. Rozhodcovský rozsudok predložený oprávneným ako exekučný titul je z uvedeného dôvodu vydaný orgánom, ktorému nebola platne zverená právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Takýto rozsudok nemôže byť považovaný za rozhodnutie, ktoré je spôsobilým podkladom pre nariadenie exekúcie. Na túto skutočnosť musí exekučný súd prihliadať v každom štádiu exekučného konania. Pre vykonanie exekúcie tak chýba základný predpoklad, právoplatný a vykonateľný exekučný titul. Práva oprávneného v tomto prípade, vzhľadom na prelomenie zásady res iudicatae (t.j. definovanie rozhodcovského rozsudku zo dňa 23.07.2010 sp. zn. SR 06308/11 ako nulitého právneho aktu), vo vzťahu k možnosti vymôcť pohľadávku voči povinnému prostredníctvom žaloby podanej na všeobecnom súde nie sú dotknuté.

20. K námietke oprávneného k otázke porušenia jeho práva na kontradiktórne konanie a možnosť vyjadriť sa k tomu, že súd bude opätovne skúmať exekučný titul, odvolací súd uvádza, že postup súdu prvej inštancie nie je v rozpore so zásadou kontradiktórnosti, keďže namietaný nedostatok možno považovať za zhojený možnosťou oprávneného vyjadriť svoje námietky ku skutkovým zisteniam exekučného súdu vyvedených z oprávneným predložených listinných dôkazov a k právnym záverom z toho vyplývajúcim, a to podaním argumentačne rozsiahleho odvolania proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým oprávnený vyjadril svoj nesúhlas a uviedol svoje námietky a právnu argumentáciu (pozri tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I ÚS 38/2013 zo dňa 24.10.2013). Táto odvolacia námietka oprávneného preto nie je dôvodná.

21. Z uvedeného je zrejmé, že odvolacie námietky oprávneného nie sú dôvodné a súd prvej inštancie postupoval správne, keď opakovane preskúmal predložený exekučný titul a následne exekúciu zastavil.

22. Odvolací súd preto postupom podľa § 387 ods. 1 CSP uznesenie exekučného súdu vo výrokoch o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie ako vecne správne potvrdil.

23. Vo vzťahu k výroku, ktorým exekučný súd rozhodol o nepripustení vedľajšieho účasti odvolací súd poukazuje na to, že aj keď bolo v úvode podaného odvolania uvedené, že bolo podané proti rozhodnutiu exekučného súdu v celosti, absencia akýchkoľvek argumentov, či odvolacích námietok vo vzťahu k tomuto výroku má za následok, že odvolací súd sa preskúmvaniu tohto výroku nevenoval a ten nadobudol právoplatnosť samostatne.

24. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát krajského súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je možné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).